

vist Hensyn, saaledes at man har tænkt sig, at Folk fra visse Provinser blev indkaldt fremfor andre; og indenfor disse Indkaldelser har endda forskellige andre Hensyn end Hensynet til, hvilken Aargang der var ældst, spillet ind. Det har aldeles ikke været Tanken, at Indkaldelserne til alle Tider og ved enhver Lejlighed skulde foregaa, om jeg saa maa sige, rent matematisk, efter Aargang.

Der har gentagne Gange været Tale om den Misfornøjelse, som maatte fremkomme mellem de ugifte, der ikke sendtes hjem nu. Jeg vil derom gerne sige, at efter den Ordning, som nu træffes, hvor man dels hjemsender de gifte og for 6te Aargangs Vedkommende i det store og hele ogsaa de ugifte, er der i hvert Fald ingen Gruppe, som har Grund til at nære skuffede Forventninger. Var der nogen Gruppe, der kunde have Anledning til at mene, at den var nærmest til at komme hjem, var det 6te Aargang, men naar hele 6te Aargang, for saa vidt vedkommende har ligget inde fra August Maaned, kommer hjem nu, er der i hvert Fald intet Grundlag for Skuffelse.

Dernæst har det Spørgsmaal været rejst, om det var et Plus eller Minus at være gift. Ja, jeg skal ikke indlade mig paa nogen dyb Diskussion om dette Problem. Jeg tror, at det er forskelligt i de forskellige Tilfælde, og det kommer i saa Henseende ikke blot an paa, hvem man er gift med, det kommer ogsaa meget an paa, hvilken Stilling det drejer sig om for vedkommende. Der har været nævnt navnlig Hensynet til de selvstændige ugifte, og det er stærkt fremdraget, at man skulde tage saa meget Hensyn som muligt til dem. Jeg kan tænke mig, at der lader sig gøre noget i saa Henseende, saafremt det skulde vise sig, at et nogenlunde klækkeligt Antal af dem, der nu faar Ret til at blive hjemsendt, ikke ønsker at benytte sig af denne Ret. Thi jeg vil gerne her understrege, hvad jeg har sagt andetsteds, at det ved denne Lejlighed vil blive ordnet som ved den foregaaende Ombytning, nemlig paa saadan Vis, at de, der hører til de Grupper, som skal hjemsendes, men som alligevel ønsker at blive inde, fordi de staar overfor Arbejdsløshed, faar Ret til at blive inde, naturligvis forudsat, at der ikke overfor den enkelte Person kan gøres særlige Indvendinger gældende fra den paagældende Afdelings Side.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de selvstændige ugifte og hele Forholdet vedrørende de giftes Stilling vil jeg dog gerne sige, at det ærede Medlem (Theil-

mann), der talte paa den frikonservative Gruppens Vegne, og som sagde, at paa dette Omraade sad Administrationen inde med særlige Betingelser for at dømme, har fuldkommen Ret deri. Naar jeg har truffet den Beslutning, som jeg har, paa dette Omraade, hænger det sammen med, at jeg i den mellemiggende Tid har haft Lejlighed til at høste adskillige Erfaringer. Jeg har modtaget en Mængde Henvendelser fra indkaldte Soldater, Henvendelser dels om Orlov, dels om Hjemsendelse, og naar jeg tænker paa hele denne Bunk og Karakteren og Indholdet deraf, kan jeg roligt sige, at i Forhold til det Antal selvstændige gifte, der har rettet Henvendelser, har der været ganske overordentlig faa fra selvstændige ugifte. Og det er ikke helt unaturligt, thi Forholdet er jo dette, at netop i 20erne — og det er den Aldersklasse, her er Tale om — er det ikke saa forfærdelig almindeligt, at der er ugifte Folk, som driver selvstændig Virksomhed, som har selvstændigt Landbrug eller selvstændig Forretning, ud over de Tilfælde, hvor vedkommende har arvet en større Bedrift, og der er Vanskelighederne jo alle Dage mindre, fordi det økonomiske Grundlag er saa overmaade meget større. For det store Flertals Vedkommende har Henvendelserne været fra gifte Smaafolk, og gennem de Oplysninger, der har ledsaget disse Henvendelser, bevidnet i mange Tilfælde af Folk, som kender vedkommende, og af Myndigheder fra den ene eller den anden Egn, er der for mig forelagt et levende Billede af Nød, fremkaldt ved Indkaldelserne og ved, at vedkommende vedblivende maa ligge inde. Dette Indtryk har for mig i allerhøjeste Grad været bestemmende ved min Afgørelse af, hvem jeg mente, der først og fremmest maatte tænkes paa.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) henstillede saa til mig, at man ved Afgørelsen af, hvem der skulde sendes hjem, i stort Omfang skulde tage Hensyn til den enkelte Person og hans særlige Forhold. Jeg vil derpaa gerne svare, at dette er efter mit Skøn en meget vanskelig Ting at komme ind paa. Det er en ganske overordentlig vanskelig Ting, naar der vrimler Masser af Henvendelser ind, saa at skulle sidde og afgøre, om den ene eller den anden af dem er mest berettiget rent personligt. Naar man ikke har bestemte Regler at gaa frem efter, ydre Kendemærker at holde sig til, staar man overfor særdeles vanskelige Afgørelser. Man vilde paa den Vis forvandle Krigsministeriet til et Naadesekretariat